

AŽ ZAVOLÁM, PŮJDEŠ (Krnov, 11.5.2025)

I.čtení: I. Mojžíšova 12,1-5

II.čtení: Zjevení Janovo 3,14-21

Každému se může někdy přihodit, že dojde na své životní pouti k místu, kde se zamotá, zabloudí nebo zastaví. Každý člověk může dorazit k mrtvému bodu, když zapomene na cíl své cesty, když spustí z očí vyhlídku na království Boží, když u něj únava (nebo naopak přílišná aktivita) zaviní ztrátu směru a chuti putovat dál. Každý člověk občas nemůže najít smysluplné pokračování stezky a nepohne se dál, dokud mu někdo neporadí.

Může to být ve chvíli složitého životního rozhodování, může to být ve chvíli velkého životního zklamání nebo neštěstí, ale může to také být jen z obyčejné životní únavy, ztahanosti a jednotvárnosti.

Stát se to může každému – možná i vy máte takovouto vlastní zkušenost.

A možná jste už zažili i to, že v takové bezvýchodné chvíli, kdy člověk rezignuje a ztrácí naději a víru, se z ničeho nic ozve hlas a vy poznáte hlas Boží. Ve chvíli, kdy bloudíte a motáte se, vás najednou zavolá Pán Bůh a zase vás postaví na tu pevnou a jistou cestu.

Ten hlas může mít různé podoby, ale obvykle volá docela potichu a bez ukecávání a přemlouvání; může se ozvat jako obyčejný nápad, který vás prostě „přepadne“ a nedá se odbýt, může mít formu setkání s druhým člověkem, může mít podobu slova nebo pohledu, může to být obyčejné slovo anebo tajuplné zjevení. Mnoho různých podob si může na sebe vzít Boží hlas.

Jedno však mají tyto různé formy společné: přinášejí člověku světýlko do tmy, rozjasnění do nejasností. Jen mu uvěřit a sledovat je.

Stará židovská legenda vypráví, že Abramův otec Terach byl výrobcem model. Měl výnosnou živnost a dobré jméno ve městě Cháranu, protože na lidské pověrčivosti se dá výborně vydělávat. To platí až dodnes.

Ale Abram se s tím nespokojoval. Chybělo mu něco opravdového. Viděl do zákulisí modloslužby a věděl, že všichni hlinění a dřevění bůžkové, i když si je osobně vybereš a pečlivě ošetruješ, tě nakonec nechají na holičkách; prostě ti nemohou ani ukázat Pravdu, ani prokázat milosrdenství...

Jednou Abram, když otec odešel za zákazníky, popadl těžkou sukovici a modly roztloukl. Vůbec se nebránily. Když Terach přišel domů, zhrozil se, a ptal se, kdo tu spoušť způsobil. Abram mu vysvětloval, že se bohové pohádali a poprali a tak došlo k té škodě.

Otec se velmi rozlítil a křičel na Abrama, ať si z něj přestane dělat šoufky, že tihle se bohové přece nikdy ani nehnuli, ani nepromluvili, tak jak by se mohli pohádat, natožpak poprat!

A v tu chvíli se mu Abram vysmál – jaké divné víře jsi to zasvětil svůj život? Živíš se výrobou model, jimž sám nevěříš...

A Abram opustil to, v čem vyrostl, odhodil pověry a bezzubou víru, a vydal se hledat skutečného Boha. Byl zmaten – zhroutil se mu doposud pevný svět. Pochopil, že ten svět byla jen potěmkinova vesnička – krásné bytelné fasády na pohled, ale lešení, vzpěry a nedodělky zezadu.

V tu chvíli právě se mu ozval Hospodin.

Abrame, pojď za mnou, tak jak ses už v srdci rozhodl, pojď hledat skutečnou Pravdu, Spravedlnost, skutečného Boha živého, kterého sice člověk nemůže stěhovat z místa na místo a určitě ho nenajde spolehlivě na místě, kam ho včera odstavil, ale na druhé straně se člověk může přidat na Jeho stranu, bojovat v Jeho boji – o lásku, milosrdenství a poznání Pravdy, o spásu světa – a taky v tom boji zvítězit. Nejen nad nepřáteli, ale dokonce sám nad sebou.

Abram se rozhodl a čekalo ho putování víc než tisíc kilometrů dlouhé, do neznáma; jen za hlasem toho neznámého Boha, který nebyl uplácený z hlíny a nedělal děsivé ksichty a neměl padesát pět rukou, ale o to byl skutečnější, o to byl děsivější a o to byl lákavější...

Hospodin mu slíbil na jeho cestě to, po čem toužil – prosperitu a vlastní parcelu, ale ještě víc – syna a potomstvo, které se rozmnoží ve veliký národ.

Abram uvěřil Bohu a šel v Jeho požehnání – dokonce se osobně stal Božím požehnáním i pro druhé, kteří jej jen potkávali. Poslechnul Božího volání, poslechnul volání svědomí, touhy duše po Bohu, a dorostl ve velkého a významného muže. On sám se pro mnohé stal představitelem Práva, Spravedlnosti i Milosrdenství, když vyhrával bitvy, napravoval škody a přimlouval se i za hříšné město. Abram se poslušností stal požehnáním.

Laodicejští křesťané také procházeli krizí víry. Zbohatli a zapomněli na smysl Kristova utrpení, Kristovy oběti a Kristova vzkříšení. Zahleděli se do sebe a v sobě viděli zdroj svého úspěchu a pramen své spásy.

Kristus je slovy Janovými tvrdě napomíná.

Ale nakonec svého dopisu jim nabízí docela přátelsky: „Stojím za dveřmi a klepu, zaslechne-li kdo můj hlas, vejdu k němu a budu s ním večeřet, a on se mnou...“

Ježíš, Boží zástupce pro věci lidské, volá člověka k nápravě; vyhledává ztracené, oslovuje bloudící, připomíná zapomnětlivým dávné vzpomínky a první lásky, rozdmýchává vyhaslé a vychladlé, probouzí spící.

Jeho hlas je nenápadný mezi všemi lákadly a reklamami. Nevnučuje se a nevtírá. Jen trpělivě stojí za dveřmi a klepe a čeká, jestli někdo otevře.

Kdo to udělá, otevře si dveře do nového světa, do nové dimenze...

Stojí za dveřmi a klepe – uslyšíme? Poslechneme?

Pane Ježíši,

Děkujeme Ti, že máš s námi velkou trpělivost:

Když na Tebe zapomínáme pro množství vlastních plánů a představ,

Když se víc soustředíme na své úspěchy nebo prohry a nespolehnáme na Tvou lásku a moc,

Dokonce i když opouštíme Tebe, živého Boha, a stavíme místo Tebe všelijaké náhražky a modly.

Odpusť nám, Pane.

A prosíme nevzdávej to s námi, když neslyšíme Tvůj hlas,

Dodávej odvahu vyrazit na novou cestu za Tebou

Cestu lásky, naděje a spravedlnosti.

Amen!

AMEN